Napsal uživatel Malej Honza
Sobota, 01 Červenec 2000 01:00

V tomto zamyšlení bych rád přiblížil pocity a cíle mladé kapely, která chce být lepší a lepší až bude nejlepší na celém světě. Máte své písničky, máte své nástroje, chcete začít hrát a zpívat s kapelou, pokud možno před lidmi, a chcete být dobří.

Nejpve jsme začali zkoušet live - bez drátů. Po dvou měsících to šlo, a tak jsme se přihlásili na soutěž, absolvovali jsme první koncert přes aparaturu a hle. Pocity byly smíšené. Znělo to tak nějak divně. Od znalých jsme se poučili, jak zpívat na mikrofony, jak se zapojovat do linek, aby to pokud možno vypadalo profesionálně. Absolvovali jsme několik koncertů a vyřkli první závěr. Zpívat musíme na mikrofony. Jenže některý koncert byl dobrý, jiný horší. Čím to, že profesionální kapely hrají standartně dobře. Chtělo by to lepší nástroje. Jak jsme řekli, tak jsme učinili /někteří/. A opravdu, zvuk se výrazně zlepšil, naše kytary již nejsou rozladěné po celou dobu vystoupení. Žijeme v euforii až do té doby, než o nás kdosi napsal, že jsme měli mírně rozladěné nástroje. Zakoupili jsme tedy nalepovací ladičky za dva a půl litru. Jednak to líp vypadá, jednak je to psycholigicky dobrá věcička a jednak to má Samson. Bohužel nesmíte hrát proti sluníčku, protože pak nejsou viděl světýlka. Od té doby jsme hráli na rozladěné nástroje jen na akcích proti sluníčku (bohužel, letos se jednalo téměř o všechny akce). V kapele jsem prosadil, že se začneme po každém vystoupení uklánět, mnozí "frfňali" a nácvik úklonů na zkouškách většinu členů kapely nutil ke smíchu. Poté, co se uklánění ukázalo jako oprávněné, začali jsme se na koncertech představovat.

Následoval další koncert a pochvala od kamarádů, ale nebylo vám moc rozumět, kytara byla moc plechová a kdesi cosi. Zvukaře jsme si vzali stranou a vše mu podrobně za pomoci softballové pálky vysvětlili (náš zpěvák hraje závodně soft - pozn. autora). Hráli jsme slušně a odposlechy už jsme se tak nějak naučili nastavit, ale prý nebyla slyšet basa. A čtvrtý hlas byl slyšet ve vokálu nejvíc. Jsme zoufalí a měníme zvukaře. Jasně, chce to mít jednoho zvukaře, dát mu playlist a propozice pro zvukaře. Kdo kde jak hraje, na co si dát pozor a podobně. Skvělý, říkají kamarádi, jenom zvukař správně nezachytil sólo a zvednul hlasitost kytary v půlce sóla. Kupujeme krabičku na sóla a basák hraje přes kombo, to aby nás moc nerušil a aby zvukař měl co nejmíň práce s odposlechama. Výborně křičí kamarádi, jen to mluvené slovo je nějaké divné. Možná, že by si chtělo něco připravit. Půl hodiny před dalším koncertem cvičím mimické svaly: "lodyha, lodyha" a máme i něco připravené. Koncert by měl mít svou dramaturgii. Šestá písnička musí být žertovná a závěr musí gradovat. Nasazujeme rokenroly. Šlo to, říkají kamarádi, ale jste si jisti, že stejně začínáte a stejně končíte ? Odříkáme si i večeře jen abychom stejně začínali a stejně končili. Výborně, výborně, křičí kamarádi, jenom je ta muzika pořád nějaká stejná. Jedna písnička jako druhá. Brácha si nechává postavit elektrickou kytaru. Skvělé jen ta doprovodná kytara byla nějaká plechová. Kupuji novou kytaru s kombinovaným snímačem... Kupuji si lehký samopal. Ó bože, jak dlouhá cesta nás ještě čeká ?

Zhrzený člen jedné mladé kapely